

บทที่ 368

เจริญชีวิต เป็นศิษย์พระคริสต์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า หัวข้อบทสวดของลูกบทนี้ เป็นประโยคที่พวกเราคริสตชนมักจะได้อินบ้อย หากเราฟังเดินๆ เป็นประโยคที่ฟังดูง่าย ๆ ไม่สลับซับซ้อนและไม่ใช้เป็นภาษาที่ต้องมีคำแปล แต่ถ้าลองพิจารณาให้ลึกซึ้ง ความหมายของประโยคนี้ มันช่างโอ้โฮ! โอ้โฮ! อีกแล้ว 😊

ในฐานะมนุษย์ตัวเล็กๆ คนหนึ่ง เราต้องปฏิบัติตนอย่างไรจึงจะเรียกว่า “เป็นศิษย์พระคริสต์” ได้ล่ะ? วันอาทิตย์ไปวัดฟังมิสซา แก้วบาป รับศีล สวดบทข้าแต่พระบิดา สวดบทวันทามารีย์ แล้วกลับบ้าน ถามว่าเราเป็นศิษย์พระคริสต์แล้วยัง?

ใครจะกล้ามาบอกว่าคริสตชนที่ทำเช่นนั้นไม่ใช่เป็นศิษย์พระคริสต์ล่ะ? คำตอบคือเป็นแล้วนะ เพราะถ้าคนที่ไม่เป็นจะไม่ทำสิ่งเหล่านี้ แต่ถ้าถามให้ลึกกว่านี้ว่า คริสตชนที่ทำเพียงเช่นนั้น เพียงพอกับการเป็น “ศิษย์พระคริสต์” ที่ดีพอแล้วยัง? ตอนนี้อันคำตอบก็ขึ้นอยู่กับแต่ละคนว่าพึงพอใจในการปฏิบัติตนถึงระดับไหนในการมองตัวเองว่าเป็น “ศิษย์พระคริสต์” ที่ดี

ลูกเอง ตั้งแต่เล็กๆ เป็นเด็กที่เชื่อฟังผู้ใหญ่และอยู่ในโอวาท ผู้ใหญ่สั่งสอนอะไรก็มักจะปฏิบัติตาม พอมาเป็นคริสตชน แม้จะในวัยใกล้ครึ่งศตวรรษแต่ก็ยังรู้สึกตัวเองเป็นเด็กในพระศาสนจักร ผู้ใหญ่สั่งสอนอะไรเกี่ยวกับการดำรงชีวิตเป็นคริสตชนที่ดี ก็จะพยายามทำตามให้มากที่สุด ทำได้บ้าง ไม่ได้บ้าง ความรู้สึกฝ่ายซ้ายจูดไปบ้าง ตามประสาความเป็นปุถุชน แต่มีอยู่เรื่องหนึ่งที่ลูกได้ปฏิบัติตนมาตลอดสองทศวรรษที่ผ่านมา นั่นคือ การดำรงชีวิตให้คนเห็นพระคริสต์ในตัวลูก

ในสังคมไทยที่ประชากรส่วนใหญ่ไม่ได้นับถือศาสนาคริสต์ การดำรงชีวิตให้ผู้อื่นที่รู้จักเราเห็นว่าเราคือชาวคริสต์นั้นไม่ใช่เป็นเรื่องง่าย แต่ลูกมองว่าการเลือกทำตนให้คนส่วนใหญ่ในสังคมยอมรับเรากับการถวายเกียรติแด่องค์พระเยซูคริสต์ในทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำนั้น เป็นการเลือกที่ลูกไม่ต้องคิดเป็นครั้งที่สองเลย การทำตนให้เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้านั้น นำมาซึ่งความสุขในใจที่ลูกเรียกว่า สันติสุข ปิติสุข และ “ตื่นเต้นสุข” ในขณะที่การทำตนเป็นที่ยอมรับของสังคมนั้น เป็นเรื่องฉาบฉวย เพราะสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมแต่ละวันนั้น เต็มไปด้วยการสวมหน้ากากเข้าหากัน มันเทียบกันไม่ได้เลย

และหนึ่งในหน้าที่ของการเป็นศิษย์ของพระคริสต์ที่ดีนั้นคือ การประกาศข่าวดี มีเพื่อนบางคนพูดกับลูกว่า ไม่ทราบจะไปประกาศข่าวดีในลักษณะใดและกับใคร

ลูกก็มักจะตอบไปว่า ก่อนอื่นใด เธอต้องทราบก่อนว่าข่าวดีที่เธอจะประกาศนั้นคืออะไร ถ้าเธอตกข้อนี้ตั้งแต่แรก เธอก็ไปต่อไม่ได้แล้ว ประการต่อไป ประกาศกับทุกคนและทุกครั้งที่มีโอกาส และหากได้เริ่มการประกาศแล้ว

จะสามารถทำได้อย่างต่อเนื่องและอย่างอัตโนมัติ เหมือนกับการหายใจเข้าออกซึ่งเป็นเรื่องธรรมชาติและอย่างอัตโนมัติเลย

ลูกมีเพื่อนกลุ่มไลน์เล็กๆ กลุ่มหนึ่งที่สมาชิกทุกคนในกลุ่มนับถือศาสนาหลักของประเทศไทยและหนึ่งในนั้นมีคนหนึ่งที่ศึกษาศาสนาอย่างลึกซึ้งและปฏิบัติตนตามหลักศาสนาของเธออย่างน่าเลื่อมใส ไม่ใช่ประเภทที่เที่ยวไปประกาศว่าตนเองได้ไปเรียนธรรมะและได้ไปปฏิบัติธรรม นุ่งขาวห่มขาว ครั้งละ 7 วัน 14 วัน แต่การปฏิบัติตนไม่ได้สื่อถึงหลักธรรมที่เธอได้ไปศึกษามาเลย เพื่อนของลูกคนนี้ก็มีอาชีพเป็นพิธีกรของหลายรายการทั้งทางโทรทัศน์และวิทยุ และส่วนใหญ่จะไปในแนวทางของหลักธรรมะ สิ่งที่เราทำเป็นประจำคือ เรามักจะเขียนหลักธรรมในข้อปฏิบัติข้อนี้ข้อนั้นลงในกลุ่มไลน์ของเรา ซึ่งลูกก็อ่านด้วยความสนใจและชื่นชม วันก่อนเธอเขียนหลักธรรมข้อหนึ่งเกี่ยวกับการไม่โอ้อวดตน การทำตนให้เล็ก ฯลฯ ในหลักศาสนาของเธอ ลูกจึงตัดสินใจเขียนเกี่ยวกับเรื่องนี้ในแนวคำสอนของพระเยซูเจ้าลงในไลน์ให้เพื่อนๆ ทำน้อ่านด้วย

แล้วสิ่งที่ลูกคาดไม่ถึงก็เกิดขึ้น

เพื่อนผู้นี้นำบทเขียนของลูกเกี่ยวกับคำสอนของพระเยซูในแนวศาสนาคริสต์ไปออกอากาศให้ผู้ฟังฟังทั่วประเทศ!

โอโฮ! เท่ากับลูกได้ประกาศให้คนไทยทั่วประเทศที่ฟังรายการของเธอมารู้จักกับศาสนาคริสต์และฟังว่าพระเยซูคริสต์เจ้า พระศาสดาของศาสนาเราทรงสั่งสอนอะไรบ้าง 😊

แล้วลูกก็มีความสุข เพราะลูกรู้สึกได้ว่าพระองค์ทรงพอพระทัยในการรับใช้พระองค์ในฐานะลูกของพระองค์ตัวเล็กๆ คนหนึ่ง ที่พยายามดำรงชีวิตเป็นศิษย์พระคริสต์

แล้วพรุ่งนี้ ลูกก็จะหาโอกาสประกาศข่าวดีต่อไป ด้วยการดำรงชีวิตของลูกนี่แหละ ...

“ข้าพเจ้าจะถวายพรแต่พระยาห์เวห์ตลอดกาล

คำสรรเสริญพระองค์จะติดอยู่กับริมฝีปากของข้าพเจ้าเสมอ” สดุดี 34:1

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดนอ้

